

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa Organizacji Zakładowej [...] w Centrum [...] w S. z siedzibą w Szpitalu w B.

przeciwko Centrum [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o przekazanie środków do zakładowego funduszu świadczeń socjalnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt III APa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 8 lutego 2018 r. oddalił apelację Centrum [...] Sp. z o.o. w S. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 kwietnia 2017 r., mocą którego nakazano pozwanej spółce utworzenie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i przekazanie na ten fundusz środków we wskazanej kwocie.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, pozwana Centrum [...] Sp. z o.o. w S. nie wykazała, że doszło do skutecznego wyłączenia tworzenia zakładowego funduszu świadczeń socjalnych wobec braku przedstawienia dowodu z dokumentu,

w postaci regulaminu wynagradzania z sierpnia 2009 r. Takie twierdzenie prezentowała pozwana spółka, powołując się na postanowienie regulaminu wynagradzania z sierpnia 2009 r., zgodnie z którym fundusz nie miał być tworzony. Ponadto z przeprowadzonych dowodów (w tym zeznań świadków) nie wynika w żaden sposób, aby osoby podpisane pod dokumentem regulaminu z sierpnia 2012 r. zostały w jakikolwiek sposób wyłonione lub wskazane przez pracowników pozwanej spółki w celu reprezentowania ich interesów w tym zakresie.

Sąd Apelacyjny podzielił dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne i przyjął je za własne.

Sąd ten przyjął, że Organizacja Zakładowa [...] w Centrum [...] w S. z siedzibą w B., obejmuje zakresem swego działania całego pracodawcę. Tym samym ma ona uprawnienia zakładowej organizacji związkowej.

Odnosnie do postanowienia regulaminu z sierpnia 2012 r., zawierał on wyłączenie tworzenia funduszu, nie wykazano jednak, że podpisane pod treścią regulaminu osoby faktycznie zostały wybrane przez załogę do reprezentowania jej interesów.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł w myśl art. 385 k.p.c.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik pozwanej spółki, zaskarżając go w całości. W podstawach skargi wskazał na naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. Dalej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do jej merytorycznego rozpoznania. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń

wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej występuje wówczas, gdy kwestionowane orzeczenie może być zakwalifikowane jako bezprawne. Taka ocena musi być przy tym dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, czyli ewidentna wadliwość orzeczenia powinna być widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Dla stwierdzenia, że w sprawie tak rozumiana przesłanka wystąpiła skarżący powinien był wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien był przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone.

Skarżący nie podał przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przedstawił jedynie własną ocenę rozstrzygnięcia, która w istocie sprowadza się do ogólnego stwierdzenia, że Sąd drugiej instancji naruszył przepisy prawa procesowego nie odnosząc się merytorycznie do wszystkich zarzutów apelacji.

W ocenie skarżącego, z nakazu rozpoznania sprawy w granicach apelacji wynika obowiązek wzięcia pod uwagę wszystkich zarzutów i wniosków, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczenia dokonanego przez sąd odwoławczy. Zapatrywanie to jest błędne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego

omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystraszające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia. W rozpoznawanej sprawie Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podał, że Organizacja Zakładowa [...] Centrum [...] w S. z siedzibą w B., obejmuje zakresem swego działania całego pracodawcę. W tych okolicznościach nie sposób uznać, że doszło do uchybienia art. 378 § 1 k.p.c.

Przepisy art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. określają konstrukcyjne wymagania uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji i jedynie w wyjątkowych przypadkach mogą być podstawą skutecznego zarzutu kasacyjnego. Zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., kasacyjny zarzut naruszenia przepisów postępowania jest skuteczny tylko wtedy, gdy uchybienie procesowe mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, co z reguły nie jest możliwe w przypadku błędów konstrukcyjnych uzasadnienia wyroku, które sporządzane jest już po wydaniu orzeczenia, a więc jego wadliwa konstrukcja nie może mieć wpływu na treść orzeczenia. Jedynie w przypadku takich uchybień w sporządzeniu uzasadnienia wyroku, które uniemożliwiają Sądowi Najwyższemu kontrolę czy prawo materialne i procesowe zostało prawidłowo zastosowane, zarzut naruszenia tych przepisów może okazać się skuteczny. Taka sytuacja nie występuje jednak w rozpoznawanej sprawie, gdyż uzasadnienie wyroku Sądu drugiej instancji zawiera wszystkie niezbędne elementy konstrukcyjne przewidziane w art. 328 § 2 k.p.c., a przedstawione motywy i argumenty pozwalają prześledzić i ocenić stanowisko Sądu Apelacyjnego w kwestii zasadniczych przyczyn odmowy uwzględnienia apelacji. Jeżeli sąd drugiej instancji podziela w pełni ustalenia faktyczne i ocenę dowodów sądu pierwszej instancji, to wystarczy, że da temu odpowiedni wyraz w uzasadnieniu swojego orzeczenia bez konieczności ponownego ustalania stanu faktycznego oraz przedstawiania swojej własnej oceny dowodów z odwołaniem się do każdego z nich. W rozpoznawanej sprawie ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego oraz sprawozdanie z przeprowadzonej oceny zgromadzonych dowodów (ze szczegółowym ich powołaniem i omówieniem) były na tyle wyczerpujące, że nie istniała konieczność pełnego ich ponownego przytaczania przez Sąd Apelacyjny.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 i art. 98 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

a